

Autorka knihy *PEKNÉ DIEVČATÁ*

KARIN SLAUGHTEROVÁ

*Séria
Will Trent*

VÄZNEŇÁ

„Budem ju nasledovať kamkoľvek.“

— GILLIAN FLYNNOVÁ

AKTUELL

Karin Slaughterová
Väznená

KARIN
SLAUGHTEROVÁ

VÄZNENÁ

Séria Will Trent

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu, sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovat', spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmov a ani inými metódami použitia elektronických systémov ukladania do pamäte.

Táto kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami, žijúcimi alebo mŕtvymi, s obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Karin Slaughterová: Väznená

Z anglického originálu *The Kept Woman*, ktorý vydalo vydavateľstvo William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers, New York, USA.

Copyright © 2016 by Karin Slaughter
Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

All rights reserved.
Všetky práva vyhradené.

Translation © Lucia Hrabětová Hitková 2023

Cover design © Joe Montgomery
Cover photographs © Jill Battaġlia/Getty Images/Arcangel

Redakčne upravila: Katarína Vilhanová
Sadzba a zalomenie: Samuel Ryba – Design Ryba

Tlač: FINIDR, s.r.o., Český Těšín, Česká republika

Vydal AKTUELL vydavateľstvo, s.r.o., Bratislava, Slovenská republika
Slovak edition © AKTUELL 2023

ISBN 978-80-89873-25-8

Venujem mojim čitateľom.

PROLÓG

Prvýkrát v živote držala svoju dcéru v náručí.

Pred rokmi sa jej sestrička v nemocnici opýtala, či si chce svoje dieťa podržať, ale ona to odmietla. Odmietla dať svojmu dievčatku meno. Odmietla podpísať oficiálne dokumenty, že sa jej vzdáva. Nechávala si otvorené zadné dvierka, pretože tak to robila vždy. Spomínala si, ako si natiahla rifle, skôr ako odišla z nemocnice. Ešte stále boli mokré od plodovej vody. V páse jej teraz boli voľné. Zovrela v rukách prebytočnú látku a utiekla von bočným schodiskom, kde ju už v aute na rohu ulice čakal jej chlapec.

Vždy na ňu čakal nejaký chlapec, ktorý od nej niečo chcel, túžil po nej alebo ju nenávidel. Pokiaľ si pamätala, bolo to tak odjakživa. Keď mala desať, pasák jej matky jej ponúkol jedlo výmenou za fajku. V pätnástich to bol jej otčim, ktorému sa páčilo rezať ju. V dvadsiatich troch vojak, ktorý jej telu vyhlásil vojnu. V tridsiatich štyroch zasa policajt, ktorý ju presvedčil, že nešlo o znásilnenie. V tridsiatich siedmich ďalší policajt, ktorému uverila, že ju bude navždy milovať.

Navždy však netrvalo tak dlho, ako by si človek myslel.

Dotkla sa dcérinej tváre. Tentoraz jemne, nie ako predtým.

Bola nádherná.

Pleť mala hebkú a hladkú. Mala zavreté oči, ale viečka sa jej jemne chveli. V hrudi jej pískalo.

Nežne ju pohladila po vlasoch a uhladila jej ich za ucho. Pred mnohými rokmi to mohla urobiť v nemocnici, ale neurobila to. Mohla pohladať ustarostené čielko. Pobožkať desať malých prstíkov, poštekliť drobné palčky na nôžkach.

Teraz mala nechty dokonale upravené a prsty na nohách zničené rokmi baletu, tancovaním do neskorých nočných hodín a nespočetným množstvom iných aktivít, ktorými si vypĺňala svoj bohatý život bez matky.

Prstami sa dotkla dcériných pier. Boli studené. Dievča strácalo priveľa krvi. Rukoväť noža zabodnutého do jej hrude pulzovala v rytme jej srdca, občas ako metronóm a občas ako zaseknutá ručička pokazených hodín.

Všetky tie stratené roky.

Mala si v nemocnici svoju dcérku popestovať. Aspoň vtedy. Možno by sa na ten dotyk jej dcérka pamätala a teraz by ňou netrhlo zakaždým, keď sa jej dotkla. Neodfahovala by sa od nej ako človek, ktorý sa odfahuje od cudzích ľudí.

Ale ony si *boli* cudzie.

Potriasla hlavou. Nemohla stále myslieť na všetko, čo stratila a prečo. Musí myslieť na to, aká bola silná a ako prežila. Celý svoj život balansovala na ostrí noža – utekala od vecí, od ktorých ostatní zvyčajne neutekajú: od dieťaťa, manžela, domova, života.

Šťastia. Spokojnosti. Lásky.

V tomto okamihu si uvedomila, že všetko to utekanie ju priviedlo priamo do tejto tmavej miestnosti a uväznilo ju na tomto temnom mieste, kde mohla svoje dievčatko po prvýkrát a naposledy držať v náručí, kým jej v ňom nevykrváca.

Za zatvorenými dverami sa ozval šuchot. Cez štrbinu nad prahom dverí zbadala tieň dvoch chodidiel prikrádajúcich sa po zemi.

Vrah jej dcéry?

Jej vlastný vrah?

Drevené dvere osadené do kovových pántov zarachotili. Namiesto kľučky bol len malý štvorec, cez ktorý presvitало svetlo.

Premýšľala, čo by mohla použiť ako zbraň: ocelové konce vysokých podpätkov svojich lodičiek, ktoré skopla z nôh, keď utekala cez cestu? Nôž zabodnutý v hrudi jej dcéry?

Dievča ešte dýchalo. Čepel zrejme tlačila na nejaké životne dôležité miesto v jej tele a zadržovala prívál krvi, čím bolo jej umieranie pomalé a ťažké.

Na okamih sa prstami dotkla noža a potom pomaly odtiahla ruku.

Dvere znovu zarachotili. Počula škripavý zvuk, ako keď sa kov trie o kov. Štvorec svetla sa zúžil, až kým úplne nezmizol. Nieкто sa snažil do otvoru napchať skrutkovač.

Klik, klik, klik, ako keď nenabitá zbraň naprázdno vystrelí.

Jemne uložila hlavu dievčaťa na zem a ostala na kolenách. Bolesť sa jej zaryla do rebier a ona si zahryzla do pery. Na boku jej zívala otvorená rana a po nohách jej stekala krv. Svaly sa jej začali krčovitо sťahovať.

Preplazila sa tmavou miestnosťou ignorujúc vápencový štrk a kovové triesky zarezávajúce sa jej do kolien, ako aj bodavú bolesť pod rebrami. Zanechávala za sebou krvavú stopu z otvorenej rany. Našla nejaké skrutky a klince, až kým jej ruka nenahmatala niečo studené, oválne a kovové. Zodvihla to. V tej tme jej prsty prezradili, že drží zlomenú kľučku. Tvrdú a ťažkú. Desať centimetrov dlhý štvorhran pripomínajúci horolezecký cepín.

Ozvalo sa posledné cvaknutie západky. Skrutkovač dopadol na betónovú podlahu. Dvere sa otvorili.

V prichádzajúcom svetle prižmúrila oči. Myslela na všetky spôsoby, akými vo svojom živote zraňovala mužov. Raz to bola zbraň. Raz ihlica. Mnohokrát použila päste. Ústa. Zuby. Srdce.

Dvere sa opatrne pootvorili o pár centimetrov. V štrbine zbadala hlaveň pištole.

Pevne zvierala zlomenú kľučku tak, aby jej štvorhran trčal medzi prstami, a čakala, kým ten chlap vojde dovnútra.

PONDELOK

PRVÁ KAPITOLA

Will Trent si robil starosti o svojho psa. Betty práve čistili zuby, čo znelo ako zbytočné vyhadzovanie peňazí pre domáceho miláčika, ale keď mu veterinár vysvetlil, čo všetko môže zvieraťu spôsobiť zlá dentálna hygiena, Will bol pripravený predať svoj dom, len aby tej chudinke doprial pár drahocenných rokov navyše.

Zjavne nebol jediným bláznom v Atlante, ktorý chcel svojmu domácemu maznáčikovi poskytnúť lepšiu zdravotnú starostlivosť, než si mnoho Američanov môže dovoliť. Pozrel sa na rad ľudí čakajúcich pred vchodom veterinárnej kliniky v Dutch Valley. Tvrdohlavá doga sa snažila ujsť cez predné dvere, kým niekoľko majiteľov mačiek si vymieňalo veľavravné pohľady. Will sa otočil späť do ulice. Utriel si z krku pot. Nebol si istý, či sa potí z neskorej augustovej horúčavy, alebo z čistej paniky, či sa rozhodol správne. Nikdy predtým psa nemal. A nikdy predtým nebol zodpovedný za jeho zdravie. Rukou sa dotkol hrude. Ešte stále cítil, ako vystrašenej Betty tĺklo srdiečko, keď ju nechával na veterinárnej klinike.

Mal by sa po ňu vrátiť a zachrániť ju?

Z úvah ho vytrhlo hlasné zatrúbenie. Kútikom oka zazrel niečo červené, keď okolo neho prešla Faith Mitchellová vo svojom Mini. Zoširoka otočila auto do protismeru a zastala priamo pred Willom. Práve sa naťahoval za kľučkou, keď sa nahla k spolujazdcovmu sedadlu a otvorila mu dvere.

„Pohni sa,“ povedala zvýšeným hlasom, aby prehlušila klimatizáciu, ktorú mala nastavenú na bod mrazu. „Amanda mi už poslala dve správy, kde, dopekla, sme.“

Will zaváhal, kým nastúpil do miniatúrneho auta. Faithin služobný Suburban bol v autoservise. Na zadnom sedadle mala detskú sedačku, čo znamenalo, že svoju meter deväťdesiattri vysokú postavu musel vtrepať do priestoru širokého necelých osemdesiat centimetrov.

Vo Faithinom telefóne zapípala ďalšia esemeska. „Amanda.“ To meno vyslovila ako nadávku, čo, mimochodom, robila väčšina ľudí. Zástupkyňa riaditeľa Amanda Wagnerová bola ich šéfka v Georgijskom vyšetrovacom úrade (GBI) a preslávila sa svojou netrpezlivosťou.

Will si hodil sako na zadné sedadlo a potom sa nasúkal do auta ako burrito. Naklonil hlavu do priestoru pod zatiahnutým strešným oknom. Predná priehradka ho tlačila do písťal. Kolenami sa takmer dotýkal tváre. Ak by mali nehodu, koroner by mu musel vyškrabať nos z vnútornej strany lebky.

„Vražda,“ oznámila mu Faith a šliapla na plyn, skôr ako stihol zavrieť dvere. „Päťdesiatosemročný muž.“

„Pekne,“ poznamenal Will vychutnávajúc si informáciu o smrti inej ľudskej bytosti, tak ako to dokáže len policajt. Na jeho obranu, s Faith strávili posledných sedem mesiacov tým, že tlačili balvany do veľmi strmého kopca. Faith musela nastúpiť do špeciálnej jednotky vyšetrojúcej škandály s podvádzaním na atlantských štátnych školách a on sa nevedel vymotať z otrasného prípadu znásilnenia, ktorý sledovalo mnoho ľudí.

„Atlantská deväťstojedenašťka dnes približne o piatej ráno prijala tiesňový hovor.“ Detaily zo seba sypala takmer bezmyšlienkovite. „Neznámy muž im oznámil, že neďaleko opustených skladov pri Chattahoochee leží mŕtve telo. Veľa krvi. Žiadna vražedná zbraň.“ Zastavila na červenú. „Cez vysielачku neohlásili príčinu smrti, takže to musí byť dosť zlé.“

Niečo v aute začalo pípať. Will sa bezmyšlienkovito načiahol za bezpečnostným pásom. „Prečo to dali nám?“ GBI do prípadov len tak nevstupuje. Musí im to prideliť guvernér alebo ich o to požiada miestna polícia. Atlantské policajné oddelenie (APD) sa zaoberá vraždami každý týždeň a zvyčajne o pomoc nežiada. Zvlášť nie od štátu.

„Obetou je atlantský policajt.“ Faith mu schmatla bezpečnostný pás a zapla ho, akoby bol jedným z jej detí. „Vyšší vyšetrovateľ Dale Harding, už na dôchodku. Počul si o ňom niekedy?“

Will zavrtel hlavou. „Ty?“

„Moja mama ho poznala. Aj keď s ním nikdy nerobila. Riešil hospodárske trestné činy. Z polície odišiel zo zdravotných dôvodov a potom sa objavil v súkromnej ochranke. Veď vieš, tvrdé päste a zlomeniny.“ Faith pracovala pre atlantskú políciu pätnásť rokov, kým sa stala Willovou parťáčkou v GBI. Jej mama odišla do dôchodku s kapitánskou hodnosťou. Tie dve poznali prakticky každého v policajnom zbore. „Mama vraví, že prihliadnuc na Hardingovu reputáciu zrejme našťval nejakého pasáka alebo nezaplatil bookmakerovi a schytl to pálkou do hlavy.“

Naskočila zelená a autom trhlo. Will cítil, ako sa mu jeho Glock bolestivo zavrtal do rebier. Snažil sa presunúť hmotnosť. Napriek ľadovému vzduchu z klimatizácie ho spotená košeľa prilepila k sedadlu. Odlepil sa od neho ako leukoplast. Hodiny na prístrojovej doske ukazovali sedem hodín tridsaťosem minút ráno. Nevedel si ani len predstaviť, aká páľava bude na obed.

Vo Faithinom telefóne zapípala esemeska. A potom ďalšia. A ešte jedna. „Amanda,“ zastonala. „Prečo to musí posieľať po vetách? Poslala mi tri vety v troch správach. Všetky tlačeným. To nie je fér.“ Faith šoférovala s jednou rukou na volante a druhou odpisovala na správy, čo bolo nebezpečné a zároveň proti predpisom, ale Faith patrila k policajtom, ktorí videli prehrešky len u druhých. „Bude me tam zhruba o päť minút, však?“

„V tejto premávke skôr o desať.“ Will sa natiahol, aby narovnal volant, inak by zrejme skončili na chodníku. „Aká je adresa toho skladu?“

Rolovala predchádzajúcimi správami. „Je to rozostavaná budova neďaleko skladov. Beacon tridsaťosem.“

Will zaťal zuby tak pevne, až mu do krku vystrelila ostrá bolesť. „To je nočný klub Marcusa Rippyho.“

Faith sa naňho prekvapene pozrela. „Ufahuješ si zo mňa?“

Will potriasol hlavou. O veciach, ktoré súviseli s Marcusom Rippym, by nikdy nežartoval. Marcus Rippy bol profesionálny basketbalista, ktorý čelil obvineniu z nadrogovania a znásilnenia vysokoškolskej študentky. Will strávil posledných sedem mesiacov zbieraním presvedčivých dôkazov proti tomu klamárskeму hajzlovi, ale Rippy mal stovky miliónov dolárov, ktorými si kupoval

advokátov, špecialistov, odborníkov a novinárov, aby sa uistil, že ten prípad sa nikdy nedostane na súd.

Faith sa opýtala: „Čo robí mŕtvy bývalý policajt vnútri Rippyho klubu necelé dva týždne po tom, ako sa Rippy vyvliekol z obvinenia zo znásilnenia?“

„Som si istý, že jeho právnici budú mať pripravené vierohodné vysvetlenie, skôr ako tam dorazíme.“

„Kriste!“ Faith pustila telefón do držiaka na pohár a oboma rukami chytila volant. Na chvíľu sa odmlčala. Zrejme uvažovala o tom, ako sa im tento prípad práve skomplikoval. Dale Harding nepatrila k dobrým policajtom. Tvrdá pravda o vraždách vo veľkomeste bola taká, že vo všeobecnosti bol zosnulý len málokedy poctivý a bezúhonný občan. Niežeby si za to obeť mohli samy, ale zvyčajne to boli ľudia zapletení do rôznych činností – trebárs naštvali nejakého pasáka alebo nezaplatili bookmakerovi – takže to, že napokon ich niekto zavraždí, malo zmysel.

No fakt, že sa to nejakým spôsobom týkalo Marcusa Rippyho, menil celú situáciu.

Ranná zápcha hustla ako kaša a Faith začala spomaľovať. „Viem, že si vravel, že nechceš hovoriť o tom, ako tvoj prípad stojí za hovno, ale teraz sa o tom musíme porozprávať.“

Willovi sa do toho stále nechcelo. V priebehu piatich hodín Rippy opakovane útočil na svoju obeť, pričom ju tľkol a škrtil, až kým neupadla do bezvedomia. O tri dni stál Will pri jej nemocničnej posteli a sledoval čierne šmuhy na jej krku od Rippyho prstov, keď jej zvieral krk, akoby to bola basketbalová lopta. V lekárskej správe sa dočítal aj o ďalších modrinách, rezných a tržných ranách, úderoch tupým predmetom a krvácaní. Žena mohla len šepkať, no napriek tomu hovorila každému, kto mal záujem ju počúvať, o tom, čo sa jej stalo, až kým ju Rippyho právnici neumlčali.

„Will?“ oslovila ho Faith.

„Znásilnil ženu. A našiel si spôsob, ako sa z toho dostať. Urobí to znovu. Zrejme to nebolo po prvýkrát. Ale na tom nezáleží, pretože je to skvelý basketbalista.“

„Fíha, to je kopa informácií. Vďaka.“

Will cítil, ako ho z toľkého zatínania zubov bolí sánka. „Obeť našli na Nový rok o desiatej ráno. Bola v bezvedomí v dome Marcusa

Rippyho. Objavila ju jedna z upratovačiek. Zavolala šéfovi Rippyho ochranky, ktorý zavola Rippyho manažérovi a ten zas Rippyho právnikom. Až jeho právnici privolali súkromnú záchranku, aby ju odviezla do Piedmontskej nemocnice. Dve hodiny predtým, ako oficiálne našli obeť, o ôsmej ráno, Rippy odletel súkromným lietadlom s celou svojou rodinou do Miami. Podľa Rippyho to plánovali už dlhšie, ale letový plán vyplnili len polhodinu pred štartom. Tvrdil, že nemal ani tušenie, že obeť je v jeho dome. Vraj ju nikdy nevidel ani s ňou nehovoril. Nevedel ani jej meno. Večer predtým usporiadal veľkú silvestrovskú oslavu. V jeho rezidencii sa v tú noc pohybovali dve stovky ľudí.“

„Na Facebooku bol príspevok...“ začala Faith.

„Na Instagrame,“ opravil ju Will. Na internete strávil niekoľko hodín sledovaním záberov z večierka, ktoré si ľudia nahrávali na mobil. „Nieкто z oslavy zverejnil gif, na ktorom obeť niečo nezrozumiteľne bľaboce predtým, ako sa povracia do vedra s ľadom. Rippyho ľudia jej dali v nemocnici urobiť toxikologické vyšetrenie. V krvi jej našli trávu, amfetamíny a alkohol.“

„Vravel si, že keď ju priviezli do nemocnice, bola v bezvedomí. Dala Rippyho ľuďom súhlas nazrieť do jej lekárskej správy, aby videli výsledky toxikologického testu?“

Will potriasol hlavou, pretože to bolo fuk. Rippyho tím podplatil niekoho v nemocničnom labáku a výsledky krvných testov následne zverejnili.

„Musíš uznať, že priezvisko Rippy sa k takému násilníkovi hodí.“ Faith sa pri tej myšlienke ironicky pousmiala. „Ten dom je obrovský, však?“

„Zhruba tisícpäťsto štvorcových metrov.“ Will si vybavil pôdorys domu, ktorý študoval toľko hodín, že ho mal stále v pamäti. „Je v tvare podkovy s bazénom uprostred. Rodina žije v hlavnej časti v strede domu. Po oboch krídlach sú hosťovské izby. V dome majú vlastný salón krásy, basketbalové ihrisko, masáže, telocvičňu, kino a hernú pre ich dve deti. Všetko, na čo si len spomenieš.“

„Takže, logicky, v jednej časti domu sa mohlo stať niečo zlé bez toho, aby o tom vedel nieкто v inej časti domu.“

„Hovoríme o dvoch stovkách ľudí. A to nespomínam upratovačky, komorníkov, pomocnú silu, dodávateľov, kuchárov, čašníkov, asistentov a bohviekoho ešte, kto by mohol niečo počuť alebo

vidieť.“ Willa po pozemku sprevádzal šéf rodinnej ochranky takmer dve hodiny. Okolo domu bola na každom rohu bezpečnostná kamera. Žiadne slepé miesta. Senzory pohybu zachytávajú všetko, čo je ťažšie než lístie dopadajúce na prednú verandu. Nikto nemôže vojsť alebo odísť bez toho, aby si to niekto všimol.“

Až na noc, keď došlo k útoku. V tú noc zúrila búrka. Stále vypadávala elektrina. Supermoderné generátory fungovali, ale externý videonahrávač, ktorý zaznamenáva zábery z bezpečnostných kamier, z nejakého dôvodu nebol pripojený k záložnému zdroju energie.

„Okej, videla som správy,“ povedala Faith. „Rippyho ľudia tvrdili, že je bláznivá a ide jej len o peniaze.“

„Sami jej tie peniaze ponúkli. A ona ich odmietla.“

„Možno čakala vyššiu sumu.“ Faith bubnovala prstami o volant. „Mohla si tie zranenia spôsobiť sama?“

Presne to tvrdili Rippyho právnici. Dokonca našli experta, ktorý bol ochotný dosvedčiť, že stopy po obrovských prstoch okolo jej krku, na chrbte a stehnách zanechali jej vlastné ruky.

„Modrinu mala tu...“ Will ukázal na svoj chrbát. „Akoby jej niekto dal päšťou medzi lopatky. Veľkou päšťou. Odtlačky prstov boli rovnako zreteľné ako podliatiny na krku. Mala pomliaždenú pečeň. Lekári vraveli, že musí ostať na lôžku aspoň dva týždne.“

„Našiel sa kondóm s Rippyho semenom...“

„V kúpeľni v hale. Jeho žena tvrdí, že tú noc spolu sexovali.“

„Prečo by nechával použitý kondóm v kúpeľni v hale a nie v tej hlavnej?“ Faith sa zamračila. „Našla sa na povrchu kondómu DNA jeho ženy?“

„Kondóm ležal na zemi, ktorú predtým vydrhli čistiacim prostriedkom s obsahom chlóru. Na jeho povrchu nebolo nič, čo by sme mohli použiť.“

„A čo DNA na tele obete?“

„Zopár neidentifikovateľných vzoriek, všetko ženských, zrejme od spolubývajúcich z internátu.“

„Povedala obeť, kto ju na ten večierok pozval?“

„Šla tam so skupinkou kamarátov z výšky. Nikto z nich si nespomína, koho tam pôvodne pozvali. A nikto z nich nepozná Rippyho osobne. Teda, nikto sa k tomu zatiaľ nepriznal. A všetci štyria sa od obete okamžite dištancovali, hneď ako som im zaklopal na dvere.“

„A obeť označila Rippyho so stopercentnou istotou?“

„Čakala v rade na toaletách. Bolo to po tom, ako hodila šablú do spomínaného vedra s ľadom. Vravela, že mala len jeden drink, ale prišlo jej z neho zle, akoby v ňom niečo bolo. Potom k nej prišiel Rippy. Okamžite ho spoznala. Správal sa k nej milo. Povedal jej, že v krídle pre hostí je ešte jedna kúpeľňa. Šla za ním. Tá kúpeľňa bola ďaleko a jej sa točila hlava. Chytil ju okolo ramien a pomáhal jej kráčať. Viedol ju do posledného hosťovského apartmánu na konci chodby. Odskočila si na záchod, a keď sa vrátila, sedel nahý na posteli.“

„A potom?“

„Potom sa nasledujúci deň zobudila v nemocnici. Mala otras mozgu z toho, ako ju niekto tlkol do hlavy. Zjavne ju niekto opakovane škrtil a ona niekoľkokrát stratila vedomie. Podľa lekárov si nikdy plne nespomenie, čo sa v tú noc udialo.“

„Hm.“

Will v jej zahmkaní zacítil značný skepticizmus.

„A čo kúpeľňa, v ktorej sa našiel kondóm?“ spýtala sa Faith.

„Bola šesť dverí od toho hosťovského apartmánu, takže okolo nej museli prechádzať, keď doň šli alebo keď sa Rippy vracal späť na párty. Existuje mnoho videonahrávok z mobilov, ako sa Rippy celú noc pohybuje hore-dole. Robil to úmyselne, aby si zabezpečil alibi. Okrem toho ho kryje polovica jeho tímu. Medzi nimi aj Jameel Gordon, Andre Dupree a Reuben Figaroa. Deň po tom útoku sa všetci objavili na polícii s právnikmi za päťami a každý z nich tvrdil to isté. V čase, keď prípad prevzal GBI, už odmietli znovu vypovedať.“

„Klasika,“ poznamenala Faith. „A Rippy tvrdí, že na svojom večierku tú obeť ani nevidel?“

„Presne.“

„Jeho žena musela okolo toho robiť riadny cirkus, čo?“

„Zastávala sa ho tak ako nikto.“ LaDonna Rippyová vystúpila v každej diskusnej relácii a ozývala sa v každých televíznych správach, v ktorých jej dali nejaký priestor. „Potvrdila všetko, čo vravel jej manžel, vrátane toho, že ani ona na tom večierku obeť nevidela.“

„Hm,“ tentoraz znela Faith ešte skeptickejšie.

„A tí, čo obeť na večierku videli, tvrdili, že bola opitá a vešala sa na každého basketbalistu, na ktorého natrafila. Čo, ak vezmeš do